

אל ניתן להם לגעת בכרמל, או לתת להם לכרות את ראשו!

אל ניתן להם להרוס אף דונם אחד, לכרות אף עץ אחד!

הכל, עד שיהיה מאוחר מדי לבנות את המיפעל במקום המתאים, ויעמידו את המדינה כולה בפני העובדה המוג'רת: כניעה למשחיתים או הפסקת הייצור.

ואחרי שתצליח המזימה, ייפוצו כל היסורים. אחרי שייקבע התקדים שמותר לק' רוע ביד אכזרית את ליבו של פארק לאומי מפואר, במרכז הארץ, ליד עיר גדולה — מי יעצור את הידיים השלוחות אל שאר הפארקים והגנים הלאומיים? תמיד תימצא האמי תלה להצדקת הגזלה, האדרת הלאומית לכי' סוף ערוותה של תאוות הכצע.

ירושת החורבן לדור הבא

לכן לא תיתכן שום פשרה. אל ניתן להם לגעת בכרמל, בראשו או בכתפיו. אל ניתן להם להרוס אף דונם אחד, לכרות אף עץ אחד, להשחית אף מורד אחד, נוסף

אליעזר הנביא

על השטחים שהם כבר השחיתו. כאשר עינינו היו עצור מות וליבנו גס למראה רצח סביבתנו.

המזימה היא לגזול 2300 דונם מחוץ 84,000 הדונ'ים של הגן הלאומי.

המזימה היא להנמיך את ההר מ-528 מטר רים עד 460 מטרים — להוריד מגובהו 68 מטרים.

המזימה נוגעת לשטח השולט על כל הכרמל ונראה מכל חלקיו. המחצבה, שהכרייה בה חימשך 50 שנה, תהיה האתר השולט בנוף — כשם שארובת רדינג ד' היא האתר השולט בנוף תל-אביב, הכרמל יהיה הר שונה לגמרי, מעוות בצורתו עם בור באמצע.

כך יראו אותו הבנים הנולדים היום, ברגע זה. הם יגדלו ויזדקנו, וזה המראה שיראו. הדיבורים על שיי מור ותיקון, אחר מעשה, בעוד 50 שנה, הם דברי הבל כדי לסבר את האוזן. החורבן יישאר, אותו גוריש לדור הבא, אם נכנע.

אני קורא לכנסת לסכל את המזימה. הבה נאמר, "לא!" מוחלט, סופי, מייד!

שר להגנת הסביבה

אך לא די בכך.

אנו נזעקים נגד מזימה אחת — מיפעל-חשמל פה, מיפעל אדריכלית שם — ובעודנו עסוקים במקום אחד, מתבצעת זוועה גדולה, גדולה יותר במקום אחר.

אני תובע להקים עוד השנה משרד להגנת הסביבה, ובראשו שר נמרץ, שיקבל לידיו סמכויות ראויות להגנה על הנוף, הסביבה ואיכות-החיים בכלל.

לא די בוועדות סטטוטוריות למיניהן, הכפופות ללח' צים כלכליים ובירוקרטיים.

דרוש אגרוף ציבורי להגנה על הארץ, לבני תימכר זכות הבכורה של ארצנו כנזיר ערשית לסוגי עגל הזהב.

האם למען הכסף מותר הכל? אנו משלמים בעד בטחוננו הלאומי. אנו משלמים בעד בטיחות העובדים. אנו משלמים בעד צורכידת. אנו משלמים בעד צדק סוציאלי.

האם לא נשלם בעד שימור מורדתנו: בעד יפי הסביבה שבה אנו נולדים, חיים ומתים; בעד איכות היינו, פשוטה כמשמעה?

במשך דורות שילשלו ילדי ישראל את פרוטותיהם לתוך הקופסה הכחולה. למען הקרן הקיימת, למען הייעור, עוד עץ ועוד עץ ועוד עץ. והנה, במכה זדונית אחת רוצים להשמיד יער שלם, יער של 2300 דונם! רק השבוע דיבר מדינאי זר בהעצרה על "האימפריה הירוקה" שלנו, ובירך אותנו על אימפריאליזם זה.

מי יעז להגיד לו: אתה טועה סניור. האימפריה שלנו שינתה את ציבעה. האימפריאליזם של ישראל החדשה הוא אימפריא-

להציל את הכרמל!

ליום חום, אימפריאליזם של השמירה וחורבן, למען כצעק כסף. במקום הפרחת השממה — השממת הפריחה, למען כצעק כסף.

דברי מירמה וכחש

מה טוענים עופות השמיים, העטים על הר הכרמל להשחיתו?

אם לא נפקיר בידיהם את הפארק הלאומי שלנו, מקום-הנופש היחידי לרכבות משפחות מדלת-העם, יקרה אסון. לא יהיה מלט. בניין הארץ ייעצר.

(צריכים להרוס את הארץ, כדי לבנות את הארץ. איזה אכסורד!)

זעקה זו בשקר יסודה. ליד שפרעם, מרחק עשרים דקות נסיעה לפועלים מבתיהם הנוכחיים, יש אתר מתאים למח' צבה. אפילו לא יקימו מפעל מודרני חדש באתר זה, ומשיכו לעבד את החומר משרעם במפעל המיושן הקיים, לא ייקר הדבר את המלט אלא ב-50 לירות לחדר! הניחו אותן על כפות המאזניים — 50 לירות מכאן, ראש הכרמל מכאן!

בדברי מירמה וכחש, מהלכים עלינו אימים. לא יהיה מלט. הפועלים ירעבו. אין תחליף לראש הכרמל. לא דובים ולא יער. למען הדיק: יש יער, יער מפואר, אך לא יהיה יער אם נתפתח לדברי הכוזב.

במחצבות הקיימות עוד יש חומר לארבע שנים. אם נאמר עכשיו לאו מוחלט, סופי, למזימה נגד הכרמל, יש די זמן לבעלי נשר לתכנן ולבצע את המעבר לשפרעם, או לאתר מתאים אחר. לא ייגרם שום עוול לעובדים, אם יסעו לעבודתם באוטובוסים, כשאר העובדים במדינה.

כל הפארקים - בסכנה!

הסכנה האורבת לפיתחנו — היא סכנת הסחבת. תופעל כאן שיטת ארובת-הרעל — שיטת רדינג ד', יסחבו את

אם יש נושא אחד, שבו אנו מנהיגים את הכנסת כולה, הרי זה הקרב להצלת נוף הארץ.

ברגע שנתפרסמה המזימה להפוך את הכרמל למח' צבה, הגשנו הצעה דחופה לסדר-היום. השבוע, אחרי שהיות רבות, נאלצה הנשיאות להכיר בדחיפותה. חמי' שם ח'כים נוספים הגישו הצעות דומות, אך נאום סיעתנו היה, לדעת הכל, מוקד הדיון:

אורי אבנרי: אדוני היושב ראש, כנסת נכבדה. דונם פה ודונם שם / רגב אחר רגב, / כאן נחריב אדמת העם, / מצפון עד נגב...

מה לא עוולנו לארץ הזאת? את אנמייה ייבשנו. את נחליה רצחנו. את ימיה ומיפריציה הרענו. את נופיה אפיו הודיהקדומים כוסינו כסלמס מכוערים של כטון, קוביות-קוביות. את הריהבית אנו מקיפים במיפצות של מלט. את האוויר זיהמנו. את הפרחים השמרנו כיד זרון. את חיות-ההר הרגנו כיד רחם.

ועתה מונף הגרון על הכרמל, לערוף את ראשו, פשיטו כמשמעתו.

אליהו הנביא

אכן, מתגשמת לנגד עינינו, אחוזות-הפלצות, קללתו של נחום הנביא: "ה' ארץ-אפיים, וגדול כוח, ונקמה לא ינקמה, ה' בסופה ובסערה דרכו, וענן אבק רגליו, גוער בים וייבשה, וכל הנהרות החריב, אומלל בשן וכרמל, וספר לבנון אומלל".

אומלל כרמל. הוא התנשא בנוף ילדותנו. לא רק ילדותנו האישית, אלא גם נעורינו הלאומיים. הוא הת' נשא לעיני שופטים ולוחמים בראשית דרכו של העם. הוא הרטיט לבבות משוררי התנ"ך. כעבור אלפי שנים נגלה ראשון, ממרחק-ים, לעולים שהצטופפו על סיפון אניות כדי לחזות במולדתם החדשה המתרוממות באופק. לברות את ראש הכרמל! "להנמיך" את הכרמל! מכל הפשעים נגד ארצנו, זה הפשע הנתעב ביותר. כה נתעב, כה מיפצתי, עד כי האוון שומעת והלב אינו מאמין.

אלוהים ועגל הזהב

במרומי הכרמל עמד אליהו הנביא. שם הוריד אש מן השמים. שם הרג את נביאי הבעל. עכשיו מתברר שאליהו הנביא היה עובדי אלילים, ונביאי הבעל היו חברים נאמנים בי מועצת-פועלי-היפה, ואולי גם בעירימניות כי חברת "נשר".

כי כה אמר אליעזר הנביא, אליעזר מולק, מולק ראש הכרמל: מגיני הטבע, נוטרי הכרמל, צבא התגנה לנוף ארצנו — עובדי אלילים הם. עובדי אלילים. נאום אליעזר הנביא.

לאיזה אל סוגר מזכיר מועצת פועלי חיפה? לאיזה אל סוגדים אילי חברת העובדים ושותפיהם, בעלי נשר? לא לאל אשר שם בפי עובדיה הנביא את הפסוק: "אם תגביה כנשר, ואם בין כוכבים שים קינך, משם אורידך, נאום ה'!" לא לאל אשר תורתו נולדה בין כרמל ותבור, הריאפרים והריהודה.

האימפריאליזם החום

הם סוגדים לאלוהי, שגם הוא הפכית את חותמו על שחר נעורי עמנו: עגל הזהב.